

SZÚCS LÁSZLÓ

Anna néni dühe

Azért van abban valami tragikomikus, hogy annak a városnak a helyi tanácsa szavazza meg egyhangúlag, hogy sétányt nevezzenek el Marossy Anna biológus, elszánt természetvédő emlékére, mely városban, Nagyváradon a természeti értékeknek a legkisebb becsületük sincs a döntéshozók szemében. Hiszen a szavazás a névadásról nagyjából egybeesett azzal, hogy a polgármesteri hivatal elpusztította a Bémer tér fél évszázados tiszafáit (az átültetés kifejezés ez esetben akkora eufemizmus, mint a városháza tornya), s azóta sem álltak le, a minap a hivatallal átellenben végeztek újabb néhány szép, régi, egészséges fával a Körös partján. Közben arról is hallottam, hogy a „szakemberek” rendbe akarják tenni a Petőfi parkot, ami nálunk törvénytörően kicsit több betont és aszfaltot, s ugyanannyival kevesebb fát és bokrot jelent, s a közeli katolikus püspöki palota és a székesegyház elé is lekövezett placcot álmodtak a tervasztalon.

Igazából már azt sem értettem, mi szükség tanácsi határozatra, hiszen a Marossy Anna nevét viselő sétányon nem lakik senki (hacsak nem fut e néven majd egészen a főtéri Sf. Ladislau hídig), miért nem elég ilyen esetben maga a civil kezdeményezés, a sétány környezetét kulturális oázissá változtató népszerű virágáros ötlete, amit nyolcszázötven váradi polgár támogatott az aláírásával? (De hát nálunk még mindenre engedély kell, Hubay Miklós szülőházán sem avathatunk emléktáblát születése centenáriumán, mert még nem döntött a magas fővárosi komisszió.)

Gondolhatjuk, végre elégedetten hátradőlhetünk, nyert a környezetvédelem ügye a névadással, holott az aláírásoknak inkább az újabb és újabb fakivágások ellen kellene gyűlniük. Mert ne feledjük, ez az a partszakasz, ahol korábban már majdnem felzúgtak a láncfűrészek a druzsba-lovagok kezében, ma már gyönyörűen le lenne betonozva a part, ha nem áll elébük fiatal ökológusok társaságában Anna néni, akire negyven csendőrt küldött a hatóság. Szerencsénkre sikeresen elzavarta őket. („Tudja, amikor dühös vagyok, letegezek mindenkit” – emlékezett a történetekre későbbi interjúnkban.) Ugyan a parti fákat megmentette, táblával is ellátta, hogy melyik, mennyi oxigént termel évente, de az ő dühe sem volt elegendő ahhoz, hogy a Püspökfürdőben megmentse a védett tavat. Úgyhogy addig, amíg tettekben, gondolkodásmódjokban a város vezetői továbbra is veszélyt jelentenek a természeti értékekre, őszintébb lett volna, ha nem szavazzák meg a sétány névadását.